

Borgerne bør staae lige, da kan jeg ikke anerkende Nødvendigheden af, at en Mand skal beskattes anderledes, naar han boer i een Commune, end naar han boer i en anden.

Da der er rettet et Par Spørgsmaal til den meget ærede Minister, skal jeg ogsaa tillade mig at henlede hans Opmærksomhed paa § 26; der staaer nemlig deri, at det sidste Punktum af § 5 ogsaa gjælder for Kjøbenhavn. Jeg veed ikke, om det er en Feiltryk i Loven, eller om den er afstemt saaledes. Det forekommer mig imidlertid, at det ikke kan være Meningen, jeg antager, at der skal staae; den sidste Passus af § 5. Jeg kan ikke antage, at ikke ogsaa den første Sætning af den tredje Passus i § 5 skulde være anvendelig paa Kjøbenhavn, og jeg troer derfor, det maa være overseet. Denne Sætning indeholder jo en høist mærkbar Bestemmelse, nemlig, at naar den Skattepligtige, som er ansat til Stat, maa opgive sit Bo og altsaa ingen Indtægt har, skal han desuagtet betale Skat til Staten. Naar man gaar ud fra, at det er en Indtægtskat, hvorom her er Tale, altsaa at enhver Borger skal svare Skat af sin Indtægt, da skjønner jeg ikke, hvorledes man kan komme til det Resultat, at den Mand, der opgiver sit Bo, som altsaa ingen Indtægt har, alligevel skal betale Skat; thi naar Boet skal udrede den, bliver det jo ikke den Paagjældende selv, men hans Creditorer, der komme til at udrede den. Jeg skjønner ikke, at denne Bestemmelse kan være hensigtsmæssig, men imidlertid troer jeg, at Meningen har været, at den ogsaa skulde gjælde for Kjøbenhavn. — Jeg skal ikke videre indlade mig paa Loven; men jeg troer, at naar man vil have en Indtægtskat, saa skal man ikke gaae den Vej at paaligne Communerne Skatten, thi paa den Maade kommer man ind i Vanstueligheder, som man neppe vil kunne overvinde.

Frieger: Naar man kaster Diet paa de Terminer, som ere satte i nærværende Lovforslag, og navnlig f. Ex. Bestemmelsen i § 12,

hvorefter Rigningscommissionen inden 1ste Mai skal forfærdige en Mandialsliste over de Skatteydende, en Bestemmelse, hvortil alle senere Frister slutte sig, saa er det umistkjendeligt, at man ved Affattelsen er gaaet ud fra, at Loven hurtig kunde blive vedtagen, med andre Ord, Loven er kommen forholdsviis meget sigelig til Landstinget. Dersom disse Frister vare uroffelige, saa opstod det meget alvorlige Spørgsmaal for Landstinget, om det var muligt ogsaa denne Gang ligesom forrige Gang at tage Loven saa at sige uden nogen nærmere Prøvelse, thi dersom Fristerne ikke kunde forandres, saa havde vi jo ikke andet Valg, end strax enten at tage Loven ubeseet, eller forkaste Loven. Jeg tror imidlertid, at man ved en noget nærmere Undersøgelse maa komme til den Erkjendelse, at der nok kan vindes lidt Tid ved en Forandring af Fristerne, uden at derfor det hele Arbejde skulde blive spildt. Jeg troer ikke, at det vil være rigtigt at forkaste hele Loven, men jeg troer heller ikke, det vil være rigtigt, naar der ikke er absolut Nødvendighed derfor, at vi iaar tage Loven, om jeg saa maa sige, iblinde. Jeg kan sige, at jeg, forsaavidt jeg har haft Leilighed til at sætte mig ind i Sagen, i det Hele taget mener, at det vilde være ønskeligt, om vi kunne enes om at tage Loven saaledes, som den er kommen fra det andet Thing i det Hele taget, (hvilket jo naturligviis ikke ubeløkker enkelte mindre væsentlige Forandringer); men jeg vilde meget ønske, at Antagelsen skete, efter at man havde haft Leilighed til noget nyere at tale sammen om Sagen og komme til den Erkjendelse, at der var nedlagt et meget omfattende og alvorligt Arbejde i dette Lovforslag, og det paa en saadan Maade, at det i det Hele maatte erkjendes, naar man saae hen til Opgavens store Vanskelighed, at være et tilfredsstillende Resultat, der var opnaaet. Med al Anerkjendelse af alle de Vanskeligheder, der kunne komme frem ved Lovens Anvendelse, og med al Anerkjendelse af alle de Indvendinger, der bleve fremsatte af et æret Medlem (Rasmussen), troer jeg, at vi